

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

Den ene ændring, der foreslås, vedrører den i lovens § 14 omhandlede eksportkreditstøtte.

Man har indenfor eksportkreditinstituttet hidtil ydet vore eksportører støtte i form af solvensgaranti for vekslere, garanti mod en vis del af det eventuelle tab ved at udsende konsignationslagre til udlandet og garanti for banklån, der ydes eksportører til gennemførelse af eksportforretninger — herunder til finansiering af selve fabrikationen.

Industrirådet har imidlertid overfor handelsministeriet i den som bilag I til lovforslaget optrykte skrivelse indtrængende henstillet, at de bestående former for eksportkreditstøtte udvides til også at omfatte dækning af risikoen for transfereringsvanskeligheder.

Som det fremgår af Industrirådets skrivelse, har dette spørgsmål været rejst tidligere. Spørgsmålet fandt dengang ikke nogen positiv løsning, og under krigen mistede det sin aktualitet. Dette gjaldt stadig i de første år efter krigen, da man befandt sig i sælgers marked, og enhver, der havde en god vare at sælge, i reglen kunne opnå sådanne vilkår, at han ikke kom til at løbe nogen risiko for ikke at få sin betaling.

I dag er sælgerens stilling ikke mere så stærk. Konkurrencen er skærpet, og man må bl. a. konkurrere i form af lempelige betalingsvilkår, altså ved at give kredit under forskellige former. Som følge heraf har Industrirådet som nævnt påny rejst spørgsmålet om garanti mod transfereringsvanskeligheder og har henvist til, at en sådan støtte ydes eksportørerne i en række andre lande, som danske eksportører må konkurrere med.

Som det fremgår af lovforslagets bilag II, ydes der gennem eksportkreditordningerne i bl. a. England, Schweiz og Sverige garanti mod transfereringsvanskeligheder.

Statens eksportkreditudvalg har på grundlag af Industrirådets henvendelse forhandlet med de interesserede erhvervsorganisationer om spørgsmålet og har herefter foreslået, at den gældende lovgivning søges ændret således, at der åbnes adgang til — under hensyntagen til forholdene i hvert enkelt tilfælde — på forsikringsmæssigt grundlag at overtage garanti for transferering af en vis procentdel — maksimalt 85 pct. — af de af de udenlandske købere til overførsel indbetale beløb. Udvalget har foreslået, at der for ydelsen af disse garantier på samme måde som for de øvrige af staten afgivne eksportkreditgarantier erlægges en efter de enkelte tilfælde afpasset risikopræmie.

Endvidere har det af regeringen nedsatte

dollarudvalg meget anbefalet hensigtsmæssigheden af en udvidelse af eksportkreditordningens rammer.

Med hensyn til den omtalte transfereringsrisiko må det erindres, at danske eksportører allerede i et vist omfang er dækket i så henseende.

I henhold til lov nr. 532 af 22. december 1947 om statsgaranti ved betalingsaftaler med udlandet og om udstedelse af statsforskrivninger i forbindelse med sådanne aftaler, hvilken lov er en fortsættelse af lov nr. 142 af 30. marts 1946, er finansministeren bemyndiget til på statskassens vegne at yde garanti overfor Danmarks Nationalbank, forsåvidt angår de clearing, betalingsaftaler og andre betalingsarrangementer, hvorom aftale med udlandet er eller måtte blive truffet. Den pågældende lov har gyldighed til udgangen af 1950. I henhold til denne lovgivning er det muligt for danske eksportører, der sælger til lande, med hvilke Danmark har betalingsoverenskomster, at få deres tilgodehavende udbetalt her i landet ved forfaldstid, såfremt køberen har indbetalt til en bank i sit hjemland og advis herom er modtaget her i landet.

Da imidlertid Danmark ikke har afsluttet aftale med alle de lande, til hvilke der eksporteres, og da de pågældende aftaler har en begrænset varighed, medens eksportorderne undertiden skal betales over et tidsrum, der rækker ud over den afsluttede aftales varighed, bliver der alligevel tilbage områder, hvor det som af eksportindustrien anført vil være ønskeligt at kunne yde en speciel garanti mod transfereringsrisikoen.

Fordelen, en sådan garanti yder en eksportør, ligger navnlig deri, at eksportøren, der har søgt og opnået en transfereringsgaranti, ved, hvor han er henne, idet han ved, at hvis betalingen for de af ham eksporterede varer ikke bliver overført her til landet ved forfaldstid, indløser staten sin garanti ved udløbet af en forud fastsat frist, altså til et bestemt tidspunkt, som han forud kan beregne.

Hvis eksportøren selv står med transfereringsrisikoen, kan han, hvis pengene ikke overføres her til landet ved forfaldstid, håbe på, at det kun drejer sig om en kortere forsinkelse. Dette viser sig at slå til i mange tilfælde, men i andre tilfælde udebliver pengene i længere tid — ja, måske i årevis, i værste fald for bestandig. Selvom sagen får den lykkelige udgang, at pengene alligevel kommer tilsidst, har eksportøren måttet undvære penge, han har regnet med, og har være ude i den for en forretningsmands dispositioner generende uvished om, hvorvidt